Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1888. 37te Aargang.

Tale

holdt af Dr. Edward Isaacson den 17de Juni 1888, i Saltsøstaden, Utah.

(Sluttet fra Side 357.)

En Morgen, da jeg spadserede i Wien, mødte jeg en Mand ved Navn Albert Johnson. Lad os kalde ham Broder Johnson, thi han hører til vor Kirke. Han sagde til mig: Dr. Isaacson! jeg har i flere Dage søgt efter Dem, og nu da jeg har Lejlighed til at tale til Dem, vil jeg fortælle Dem, at jeg er Mormon eller Sidste-Dages Hellig, og ønsker at tale med Dem om en meget vigtig Sag. Vi aftalte, at jeg skulde besøge ham og derpaa skiltes vi.

For nogle Aar siden var Orson Pratt tilligemed en anden Broder paa en Mission i Wien, hvor de logerede hos en jødisk Familie — nemlig Broder Johnsons Familie — og her har De Nøglen til, at Br. Johnson blev Sidste-Dages Hellig.

Br. Johnson var den Første, der gav mig Mormons Bog til Gjennemlæsning. Den var trykt i det tyske Sprog. Da han gav mig den sagde han: „De har gjort noget Stort, Hr. Doktor. Det har i Sandhed fordret Mod, at staa op for Deres Fader og alle store Jøder og erklære, at Jesus er Verdens Frelser. De kjender nu Sandheden, men ikke hele Sandheden, den skal jeg forklare Dem."

De forstaar nok, mine Brødre og Søstre, at alt, hvad der angik Frelseren, nu var af stor Interesse for mig, hvorfor jeg lyttede med stor Taalmodighed til Br. Johnson, medens han fortalte mig om de Sidste Dages Husholdning og den nye Aabenbaring. Han sagde bl. A. disse sande Ord: „Hr. Doktor, der behøves ikke megen Filosofi for at vise Dem, hvor ligefrem den Plan er, Gud har lagt ved Evangeliet, og at de Sidste-Dages Hellige er Guds sande Folk. Før den Herre Jesus kom til Jorden var det nødvendigt, at Gud opreiste Profeter til at forudsige tilkommende Ting, og alle de forrige Dages Profeter bleve kaldede for at berede Folket for hans første Komme. Profeten Esaias profe-

terede om Jesus og alt Andet angaaende ham, ligesom det gik i Opfyldelse. Disse Profeter døde efter at have fuldendt deres Værk, og de bleve samlede hos Gud og de hensovede gode Mænd. Men det var ligesaa nødvendigt at Profeter opreistes for at berede Folket for hans andet store Komme, og i denne Hensigt har Gud opreist Josef Smith, vor Profet, og givet ham Underretning om Herrens andet Komme."

Efter at jeg havde lyttet til disse Ord, spurgte jeg Br. Johnson, hvem Josef Smith egentlig var, thi jeg havde ikke før hørt om ham. Br. Johnson sagde: „Josef Smith var ingen stor, lærd Mand, men kun en uvidende Dreng, der næppe kunde skrive sit eget Navn. Men ved Guds Kraft blev han stor, og Gud udførte ved ham et mægtigt Værk. Og jeg beder Dem nu, om at De vil læse denne Bog." Og han rakte mig Mormons Bog.

Jeg tog Bogen og læste den, og jeg vil sige mine Søskende, at jeg tror ikke, at Nogen udenfor denne Kirke, selv vore bitreste Fjender, kunne læse denne Bog med et oprigtigt Hjerte uden ogsaa uvilkaarlig at maatte komme til at tro den.

Jeg siger ikke dette fordi jeg fra et filosofisk Standpunkt vil overbevise Eder om, at Josef Smith var en Guds Profet. Men jeg siger det fordi jeg véd det og jeg føler det. Jeg har fundet det i det gamle, saa vel som i det nye Testamente, og jeg finder det i Mormons Bog. Jeg véd, at Josef Smith er bleven kaldet af Gud den Almægtige. Jeg véd at dette er Guds store Værk.

Jeg véd at vor Gjerning behager Gud, og om end Verden forfølger os vil vi dog blive et mægtigt Folk. Dette er Sandhed. Jeg har sagt til de Hellige, at disse Forfølgelser ere gavnlige, og jeg forventer at vi ville blive forfulgte; thi Profeten Josef Smith sagde en Gang: „Dersom Verden vil lade os være i Fred ville vi opbygge Guds Rige, og dersom den ikke vil lade os i Fred, saa ville vi opbygge det endnu hurtigere."

Efter at jeg kom her og blev kjendt med de Sidste-Dages Hellige kom jeg til at tænke endnu mere over det store Værk, der ligger for dem. De have det største Værk i Verden at udføre. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at de ere bestemte til at hjælpe mine Brødre, Jøderne; jeg véd at I ere i Stand til at bringe dem til at bekjende Jesus af Nazareth og hans sande Evangelium, og denne Tanke gjør, at jeg elsker Eder, mine Brødre.

Da jeg forlod mit Hjem og skulde rejse til Zion, sagde Br. Johnson til mig: „Dersom De vil telegrafere til mig naar De er kommet til Salt Lake City, skal jeg holde en Fest og glæde mig, og det vil blive en af mit Livs lykkeligste Dage."

Jeg har telegraferet til ham. Jeg undrer mig ofte over Tilstanden her. Mon vi rigtig forstaa at vurdere, at vi eje Evangeliets Sandhed? Paaskjønne vi det store Privilegium, at vi leve paa vor Tid? Vi have et meget større Privilegium end vore Forfædre; thi Tiden er nær da Guds Rige i dets fulde Betydning skal grundfæstes iblandt os. Jeg glædede mig meget, da jeg i Morges læste i »Salt Lake Herald«, at 80 jødiske Familier havde antaget Kristendommen i Jerusalem. Jeg frydede mig ogsaa i Formiddags, da jeg hørte Broder Schoenfeldt, der nylig er vendt tilbage fra sin Mission til Tydskland, sige, at han havde døbt en lærd Jøde i Schweitz. Br. Schoenfeldt sagde, at han troede, at Hedningernes Fylde snart var ud-

løben, og at Tiden til at bringe Evangeliet til Jøderne forestod.

Jeg anser det som en stor Naade, at have faaet Lov til at komme ind i dette Værk. Jeg véd, at siden jeg er kommet her, ere der mange af mine Brødre og Søstre, der erindre Guds Folk fra gamle Dage, i deres Bønner. O, mine Søskende, naar vi ret vilde overveje dette, hvor taknemlige burde vi da ikke være til Gud, fordi han har tilladt os at leve i 1888. Det er en herlig Tid og vi ville voxe og tiltage trods al Forfølgelse. Ved Guds Velsignelse ville vi sejre. Men det beror saa meget paa os. Vi vide meget godt, at vi ere omgivne af Fristelser. Vi vide, hvorledes Verden betragter os. Gjerne jog den os fra vore Rettigheder, men den faar ikke Magt til at gjøre det; men vi maa taale og lide taalmodigt og i Stilhed.

Det bedrøver mig meget, naar jeg tænker paa, at saa mange af de Ældste, der trofast have arbejdet med at opbygge denne By og som have levet i Retfærdighed for Gud, forfølges som de nu blive, og ikke en Gang tillades at være sammen med deres Familier eller nyde Friheden i den By, som de saa møjsommelig have arbejdet for at bringe til det, den nu er, og dog bør vi ydmygt og taalmodigt taale det: thi trods alt hvad de gjøre, mine Søskende, kunne de dog ikke skade os mere end Gud tillader; og lad dem kun gjøre hvad Herren tillader.

Nu bliver Spørgsmaalet: Leve vi som vi bør? Vi bør være sammenbundne ved Præstedømmets Kraft, thi da kunne vi bestaa mod hele Verden, men naar vi ikke paaskjønne, hvad Herren har gjort for os, da have vi ingen Grund til at være tilfredse med os selv. Vi bede ikke til Herren, saa meget som vi burde gjøre. Nogle sige: „Jeg gaar til Forsamling, jeg besøger Søndagsskolen og jeg betaler min Tiende," og saa tro de, at det er nok. Mine Søskende! Der er et stort og mægtigt Værk for os og Enhver af os har faaet sin Del at udrette, og lad os erindre, at en Gang skulde vi stilles for Herrens Domstol, og vi ville da blive spurgte om, hvorledes vi have benyttet vor Tid. Vi ere Guds Hellige; lader os erindre det. Hellig betyder rén, hellig og ædel, hellig paa Legeme og Sjæl. Lader os derfor ikke forsømme vore Pligter, mine Søskende. Hengiver Eder ikke til Verden eller hvad der er i den; thi det er en syndig Verden. Læg ikke Evangeliets Pligter tilside for at arbejde for verdslige Ting, om de end ere skjønne; thi verdslige Ting svinde med Døden. Naar Du ligger paa Dit Dødsleje, da kan den smukke Hat eller Kjole intet hjælpe Dig. Eders Rigdomme ville da forlade Eder. Men dersom I leve efter Guds Forskrifter, da vil Eders sidste jordiske Time blive den herligste.

Jeg mindes godt da min Bedstefader laa paa sit Dødsleje; han var 80 Aar gammel, og da jeg blev ført til ham, tog han min Haand og sagde, idet han saa op mod Himlen: „Min Søn! det Hele er kun en Drøm." Og saaledes er det; vort Liv forsvinder som en Drøm og i vor sidste Time forlade alle jordiske Ting os, men vor Forløser der aldrig forlader os, venter da paa os. Burde vi da ikke gjøre hans Villie? Men vi ere altfor snare til at glemme vore Pligter. Tro I ikke, at jeg meget godt véd, at I ville glemme mine Ord naar I have forladt dette Hus? Jeg véd det godt, men det burde ikke være saaledes. Vi burde ikke glemme. Dersom jeg vilde sige til denne Forsamling, at jeg ønsker, at alle de, der ofre Herren ligesaa megen Tid, som de ofre verdslige Ting

skulde rejse sig, hvor mange mon der vilde rejse sig.

Jeg smigrer Eder vissselig ikke i Aften, men jeg taler Sandheden og jeg véd, at jeg taler ved den Helligaands Vejledning og jeg haaber og ønsker, at mine Ord maa finde Vej til Eders Hjærter. Tænk lidt over mine Ord, naar I gaa hjem i Aften.

Jeg véd, at der er en højere Magt, der vaager over dette Folk og dets Gjerning: thi vi have et stort Værk for os.

Jeg beder Eder om, at erindre mig i Eders Bønner, og lad mig sige Eder, at jeg elsker alle de Hellige og glæder mig ved at mødes med Eder. Dette er min højeste Glæde. Mine Forældre, Søskende og Venner have forladt mig, fordi jeg tror, at Jesus er Jødernes Messias. Jeg ejer Intet i denne Verden, og dog findes der ikke en lykkeligere Mand, end jeg er i Aften. Jeg vilde ikke bytte min Stilling, min Kundskab og det Vidnesbyrd, jeg nu har, for al Verdens Rigdom. Jeg holder af at være blandt Eder, mine Søskende, og jeg er bleven meget velsignet i det Par Maaneder, jeg har været blandt Eder. Jeg føler at Herren har velsignet mig langt mere, end jeg fortjener, og jo mere han velsigner mig, desto mere føler jeg min Ufuldkommenhed, og at jeg ikke holder hans Bud, som jeg bør. Men han er naadig, og hans Kjærlighed er grændseløs, og jeg beder til ham, at han vil bevare mig og ikke lade mig synke under den Byrde af Tanker, der strømmer ind paa mig. Ofte naar jeg gaar til Sengs, kan jeg ikke sove for at tænke paa min Fader og kjære Moder; jeg elsker dem stedse, jeg kan ikke gjøre for det, og jeg haaber, at den Dag vil komme, da de ville takke mig for, hvad jeg har gjort. Djævelen er fuld af Rænker og søger af al Magt at udføre sit Værk. Jeg véd, at han gjerne vilde besnære mig og bringe mig i større Besværligheder, men Herren staar mig bi, og jeg føler, at hans Indflydelse er med mig. Jeg føler, at mine Bønner blive baarne til ham, thi jeg er saa ofte bleven bønhørt. Jeg stoler paa Gud og haaber, at han vil bevare mig, at jeg kan udføre Noget for mit Folk, thi et stort Værk vil blive udført blandt det.

I den korte Tid, jeg har været blandt Eder, mine Søskende, har jeg lært en Del om Bønnen. Glem ikke Eders Bønner, thi det er forunderligt, som Herren hører og besvarer dem, og vi burde ogsaa tage Hensyn til, hvorledes vi bede til ham. Bed ham ikke om Noget, der ikke vilde være Eder til Gavn og som I ikke behøve, men naar I bede om Noget, som I behøve og som vil være gavnligt for Eder, da vil han bønhøre Eder.

Det er forunderligt at tænke paa, hvorledes Herren har ført mig ud af Verdens Mørke og her til Zion. Det overgaar min Forstand. Jeg kan ikke fatte det. Jeg haaber, at han vil være med mig i mit Arbejde med at oversætte Mormons Bog i det jødiske Sprog; at han vil bevirke, at denne Bog maa blive bragt til mit Folk, som er hans Pagtens Børn. Jeg véd, at Guds Rige ikke kan blive oprettet i al dets Herlighed uden Jøderne, og derfor maa dette Værk bringes til dem, og de ville antage det. Jeg har følt det i mit Hjærte, at deres Tid er nær. De ville antage Evangeliet og hjælpe os at opbygge Guds Rige, og vi ville i Forening omringe vor Frelsers Kors og tilbede ham. Maa Gud hjælpe os dertil.

Jeg føler, som om jeg kunde bede for Enhver af Eder. Mit Hjærte er

fuldt af Kjærlighed til Eder, og jeg vilde ønske, at I ogsaa vilde omfatte mig og mit Folk med Kjærlighed. Og dersom I ville erindre mig i Eders Bønner, da vil Herren være mig naadig og Eder ogsaa, og vi ville i Forening udføre den Gjerning, Herren har befalet os at udføre.

Lad os i denne Aften nære det Ønske i vore Hjærter, at drage nærmere til Gud, og for at komme ham nærmere lad os bede mere; thi vi ere Guds eneste Folk, alle andre Religionspartier ere urigtige. Lad Verden sige, hvad den behager, om os; jeg véd dog for mit Vedkommende, at dette Værk er af Gud. Mit Vidnesbyrd blev styrket i Manti Tempel, i Herrens Hus, hvor Engle betjente Herrens Tjenere, og hvor der lød himmelsk Musik. Jeg véd, at den Herre Jesus har antaget det Tempel, og der gives intet andet Folk paa Jorden der kan gjøre saadanne Paastande. Og saa sandt Gud lever lyver vi ikke. Jeg følte den Helligaands Indflydelse i Manti Tempel, og jeg var velsignet. Jeg véd, at Evangeliet er sandt, og at Herren velsigner sit Folk, og at den Helligaand er med det, og jeg vil frit lade Verden vide det; thi jeg frygter ikke for Menneskets svage Arm, men kun for Gud i Himlen.

Maa Herren velsigne os og lade os voxe i Kundskab om ham. Jeg er saa glad ved at samles med de Hellige. Jeg ser paa Eder, mine unge Brødre og Søstre, som de, paa hvem dette Værk vil komme til at hvile. For Jesu Skyld, søg ret at forstaa, hvad Herren har gjort for Eder.

Maa han hjælpe os til at leve værdigt for ham, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Emigranterne. Ved Brev fra Ældste W. S. Hansen, dateret Queenstown (Irland) den 2de September, lære vi, at Selskabet havde haft en meget behagelig Rejse over Nordsøen og at kun faa havde været søsyge og de Hellige havde derfor tilbragt en god Del af Tiden paa Dækket og givet deres Glæde Luft ved at synge Zions Sange. De naaede Hull Søndag-Middag, men kom ikke iland før Mandag Morgen, hvorfor de, med Kaptejnens Tilladelse, holdt deres Gudstjeneste ombord. Vore Emigranter nøde adskillige Fortrin fremfor andre, idet de havde en bedre Plads paa Skibet og fik bedre Jernbanekupéer i England, samt fik de bedste Bekvemmeligheder paa Hotelet, og han bemærker herom: „Jeg saa heraf hvor godt det var at være Mormon“. Fredag Eftermiddag kom de ombord i det store Dampskib og forlod Liverpool Lørdag Middag i bedste Velgaaende.

Tankesprog. Den sikreste Vej til Ære er at fortjene den.
Hvisk om en Skandale, og Ekkoet vil høres over hele Verden.
Det er ikke det Uhr, der dikker højst, som gaar rigtigst.

Den 15de September 1888.

Med dette Nummer slutter vi den 37te Aargang af Skandinaviens Stjerne. Den har nu snart i en Menneskealder sendt Lys i mangt et Hjem og Haabet om evigt Liv i mangt et Hjærte. Denne Aargang har den sørgelige Mærkelighed ved sig fremfor sine Forgjængere, at den indeholder Beretningen om sin ædle Grundlægger og første Udgiver, Apostelen Erastus Snows Død.

Naar det betænkes at den blev begyndt af en Mand, som kun besad en højst ufuldkommen Kundskab i det danske Sprog og at den var bestemt til at være „Organ for de Sidste-Dages Hellige", et Folk, som, paa den Tid her i Danmark, kun udgjorde nogle Hundrede Individer, og for det Meste meget fattige, saa er det forbausende, naar man betragter dens Udbredelse og lange Tilværelse fra et almindeligt Synspunkt, at den endnu er til og straaler med Klarhed paa vor Tids natlignende religiøse Himmel. Mange andre literære Lys have vist sig og ere atter forsvundne i dette Tidsrum; de havde som oftest baade Popularitet og Midler til deres Understøttelse lige fra Begyndelsen, medens „Stjernens" Læsere og Velyndere derimod fra Tid til anden emigrerede og derved unddrog den deres direkte Understøttelse. Den er saaledes stillet den vanskelige Opgave at finde nye Subskribenter og tilfredsstille disses Krav, for atter og atter at skifte baade Læsere og Udgivere, og var det ikke fordi at den var i den Almægtiges Tjeneste, beregnet paa at lede de Oprigtige iblandt Menneskene til Frelseren, ligesom Stjernen fordum ledte de Vise til Bethlehem, saa vilde den umuligt have bestaaet under saadanne ugunstige Forholde.

Et kjærligt Forsyn har taget sig af dens Tilværelse og velsignet den med den fornødne Lyskraft, saa at den har tiltrukket sig de Oprigtiges Opmærksomhed indtil denne Dag, og det er vort Haab, som det ogsaa skal være Maalet for vore Bestræbelser, at den i de kommende Tider maa være et Middel i Herrens Haand til at lede Sandhedens Venner til ham, som er Vejen, Sandheden og Livet.

Den er fremdeles bestemt paa at være sin Mission tro som et Organ for Guds Folk, som saa ofte bliver saa urigtigt bedømt, baade hvad dets Principer saa vel som Levevis angaar, og da vi have fundet, at vore Venner i Reglen kun ere faa uden for vort eget Samfund, saa ansé vi det sikkrere, selv at repræsentere os, end at lade os repræsentere af Andre, der i mange Tilfælde kun misrepræsentere os. Vi ønske derfor at vore Velyndere ville vedblive at understøtte dette vigtige Hjælpemiddel til at fremme Sandheden, ved selv at vedblive som Subskribenter, og tillige ved at indbyde alle Sandhedssøgende til at subskribere paa og læse den, og derved gavne baade sig selv og mange Andre. Dette er en Pligt, som paahviler de Hellige, da Herren har sagt, at det bør hver den, som er bleven advaret, at advare sin Næste,

Konferencemøderne.

Konferencemøder ville blive afholdte i Konferencerne i følgende Orden:

I Kristiania . . .	den	22de og	23de September
„ Stockholm	„	13de „	14de October
„ Norrkoping . . .	„	20de „	21de —
„ Kjøbenhavn . . .	„	27de „	28de —
„ Aalborg	„	3die „	4de November
„ Aarhus	„	10de „	11te —
„ Malmø	„	17de „	18de —

N. C. Flygare,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Aandens Udødelighed.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 359.)

Disse Aander, som medens de vare i deres jordiske Legemer, havde været „gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede paa dem i 120 Aar" havde saaledes i omtrent 2400 Aar været i Forvaring i et aandeligt Fængsel eller Fangenskab, men vare endnu, efter denne lange Tids Forløb, fremdeles Fornuftvæsner, der kunde modtage Undervisning, uden hvilket det vilde være taabeligt at tale om at Jesus „prædikede for dem". Peter skriver endvidere i det næste Kapitel om det samme Emne, følgende: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden". (1. Peter. 4, 6.) Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve; thi ligesom Faderen har Livet i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen, at have Livet i sig selv, og har givet ham Magt, ogsaa at holde Dom, efterdi han er Menneskenes Søn. Forundrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse; men de, som have gjort Ondt til Dommens Opstandelse". (Joh. 5, 25—29.) Derfor siger Paulus: „Han opfoer til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver." (Eph. 4, 8.)

Dette herlige Princip, er noget af det Skjønneste, som Gud har aabenbaret til Menneskene, enten i ældre eller nyere Tider, og skjønt vi finde de anførte Skriftsteder i alle Bibler, saa har dog den saakaldte orthodoxe Kristenhed liden eller ingen Forstand paa deres simple, men overordentlig vigtige Mening. Man har saalænge indbildt sig, eller ladet sig indbilde, at Dødsdagen var Domsdagen for hvert enkelt Menneske; at der kun var én Himmel og ét Helvede, og at Menneskene, efter Døden strax vare evindelig hjemfaldne enten til det ene eller til det andet af

disse to Steder; at Sjælen var et formløst, umaterielt Væsen, uden nogen som helst Lighed med det de en Gang vare her paa Jorden, og deres indbildte Himmel var omtrent af samme Beskaffenhed, idet Sjælene, som efter deres Mening ere uden Form, Substants eller Udseende, efter Døden skulde svæve om i en umateriel Himmel, hvor Gud havde sin Trone, som dog ikke bestod af noget der i mindste Maade lignede faste Bestanddele, og dér skulde disse umaterielle, formløse Væsner, synge og spille paa Harper eller svinge Palmegrene i al Evighed.

Det sekteriske Helvede synes lidt mere naturligt, idet en brændende Sø af Ild og Svovl har nogen Lighed med en Vulkan efter en storartet Maalestok; men den blotte Tanke om at Størstedelen af Menneskenes Sjæle skulde finde sit evige Opholdssted der, bringer det følsomme Menneske til at gyse og Fornuften til at binde for Øjnene. Det har derfor været én af de største Anstødsstene for tænkende Mennesker og Menneskevenner, og den Jordbund hvori Gudsfornægtelse har fundet sin væsenligste Næring. Disse urimelige Begreber om Livet efter Døden, og om Himlen og Helvede ere baade ubibelske og ufornuftige, og derfor usande.

Naar Mennesket dør, bliver det, ligesom ved sin Indtrædelse eller Fødsel i denne Verden, modtaget af dem, som hinsides Sløret vente paa det i Dødstimen. De Gode blive ligesom Lazarus, førte til et lykkeligt Sted eller Paradis, de Onde vilde, ligesom den rige Mand, finde sig at være i Pine, men ikke i nogen Sø med brændende Svovl. Aanderne ville dog være sig sine forrige, her i Livet, udførte Handlinger fuldkommen bevidste, „thi deres Gjerninger skulle følge med dem", og „salige ere de Døde, som dø i Herren". Naar de Ugudelige, ere henviste til et Forvaringssted, ligesom de Aander der vare gjenstridige i Noah's Dage, og med en frygtelig Bevidsthed om deres Synd og Gjenstridighed, vil dette være Helvede nok, især under den pinlige Uvished om deres endelige Skjæbne, som venter dem senere, naar de skulle modtage deres Dom. Der er en første Opstandelse og der er tillige en anden Opstandelse, men der er et Tidsrum af et Tusinde Aar imellem. „Salig og hellig er Den, som har Del i den første Opstandelse .... men de andre Døde bleve ikke levende, indtil de tusinde Aar fuldendtes".

De som ere gjenstridige nu, ville sandsynligvis, ligesom de Gjenstridige i Noah's Dage, komme til at vente længe inden de atter faa høre noget om Frelsens Plan, eller for Evangeliets Forkyndelse vil tænde Haabets Fakkel i deres mørke Opholdssted, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel.

Der er dog et umaadeligt stort Antal Aander, som aldrig i deres jordiske Prøvestand have hørt Evangeliet, og derfor ikke kunne dømmes som gjenstridige. Baade de oplyste og uoplyste Hedninger i de forskjellige Tidsaldre ere saaledes hendøde i Uvidenhed om Guds aabenbarede Villie, og dog er det historisk bevisligt, at der selv blandt dem levede mange ædle Karakterer, ikke at tale om de utallige Børn, som ere døde, og som i Følge den sekterisk-orthodoxe Tro, alle skulde til dette frygtelige Helvede, uden det mindste Haab om nogensinde at faa Ende paa deres Kvaler. Den almægtige Gud, som er vor Fader, der bor i Himmelen, er dog, lykkeligvis for os, af en ganske anden Karakter. Han er retfærdig, viis, god og barm-

hjærtig, og han har derfor Omsorg for alle sine Børn og interesserer sig for dem under alle Forholde og Omstændigheder. Derfor sagde Jesus: „Naar jeg bliver ophøjet, vil jeg drage Alle til mig." Derfor trøstede han den bodfærdige Røver paa Korset, og derfor gik han og „prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring", som skjønt dømte, eller ansete som fortabte, af Mennesker i Kjødet, dog skulde leve for Gud, eller opnaa Frelse ved Evangeliet, i Aandernes Verden. „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises?" (1. Cor. 15. 29.)

Mange ville sandsynligvis forbauses over de Resultater, som vi ere komne til ved vore meget indskrænkede Undersøgelser angaaende dette vigtige og interessante Emne, men denne Forbauselse vil snart forandres til usigelig Glæde, ved at komme til den faste Overbevisning om, at disse skjønne Principer i Saliggjørelsens store Værk ere evige og naturlige Sandheder, og, ligesom den Blinde der faar sit Syn vil først forbauses, men siden fryde sig ved Synet af det, som før forekom ham aldeles ufatteligt, saaledes vil den ærlige fordomsfrie Sandhedssøger fryde sig ved at komme til Kundskab om hvad og hvem han er, ved at lære, at Gud er hans Fader, og at alle Mennesker ere den Høiestes Sønner og Døtre; at dette Forhold mellem Gud og os er evigt og at vi ere og altid ville være individuelle Fornuftvæsner, enten vi ere i denne eller hvilken som helst anden Sfære — i dette Liv eller det tilkommende; at Aanden eller Sjælen er et udeleligt, uopløseligt, evigt Væsen, som har baade Form, Udseende og Evner, saa vel som Tilbøjeligheder og Nydelser og derfor er i Stand til at føle, tro, elske, sørge eller glæde sig efter som den stilles i forskjellige Omstændigheder og Omgivelser, enten den er i det jordiske Legeme eller udenfor det, kort sagt ved at faa det rette Begreb om

Aandens Udødelighed.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 368.)

Det Omrids, som vi her have givet af Begivenheder og Omstændigheder, der staa i Forbindelse med det vestlige Fastlands Historie, gjør, skjøndt det nødvendigvis er kort og ufuldstændigt, fuldkomment Rede for det, som de Lærde hidtil ikke have været i Stand til at forklare sig, men den Maade, hvorpaa disse historiske Kjendsgjerninger kom for Lyset tilligemed de Vidnesbyrd, som vi ere i Besiddelse af, der ville bevise sammes Sandhed, ville vi nu tage Anledning til at fremhæve.

Kort efter at Lehi med sine Ledsagere var ankommen til Amerika, blev hans Søn Nephi befalet at forfærdige Plader af Metal, sandsynligvis Guld, for derpaa at optegne Folkets Historie. Man vil erindre, at Nephi var den ledende Person blandt hele Selskabet og tillige en stor Profet og den virkelige Grundlægger af den nephitiske Nation.

og den forste Konge. Følgelig skrev han deres tidlige Historie fra den Tid, de bleve førte bort fra Jerusalem, og hvorledes det gik dem i det forjættede Land indtil hans Død. Han skrev paa disse Plader sin Faders Slægtregister, som viste, at han var en Efterkommer af Josef, der var Patriarken Jakobs mest elskede Søn. Han opskrev ogsaa mange af sin Faders Profetier og nogle af sine egne, men skjænkede sin største Opmærksomhed paa de Krige og Stridigheder, som forefaldt mellem dem og deres Brødre Lamaniterne, saavel som paa deres Koloniserings-Foretagender fra Tid til anden. Disse Plader bleve tagne Vare paa og Historien fortsat af de efterfølgende Konger, men da siden Regjeringsformen blev forandret til en Republik, saa paahvilede det de øverste Dommere; hver Konge eller Dommer nedskrev eller lod nedskrive de Begivenheder, som fandt Sted paa hans Tid, og i Almindelighed gav han sin Del af disse Optegnelser sit Navn, hvorfor man i Løbet af Tiden fik Nephi Bog, Mossiæ Bog, Almas Bog o. s. v. blandt disse Plader. Saaledes bleve de holdte ned til Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. K. Disse Plader ville være os bekjendte under Navn af Nephi's større Plader. Paa dem var Folkets verdslige eller politiske Historie især optegnet gjennem et Tidsrum af omtrent et Tusinde Aar.

Vi finder det nu nødvendigt, atter at henlede Opmærksomheden paa den første Nephi. Efter at han havde forfærdiget de for omtalte større Plader, fik han en anden Befaling af Gud om at gjøre sig et Sæt Metalplader, paa hvilke han især skulde nøjagtig optegne Guds Aabenbaringer og de hellige Profeters Lærdomme og Profetier, og han blev befalet, at disse Optegnelser skulde holdes af Profeterne udtrykkelig i hellige Øjemed. Dette sidst omtalte Sæt Plader var mindre end de først omtalte og kaldtes derfor Nephi's mindre Plader. Paa dem havde aandelig Lærdom og Undervisning Fortrinet, især saadanne Aabenbaringer og Profetier, som hentydede til Kristi Komme og hans Mission. Der fandtes dog ogsaa paa dem en kort, men sammenhængende Historie om Lehi's og hans Selskabs Udvandring fra Jerusalem, deres Ankomst til det forjættede Land, Oprindelsen til baade det lamanitiske og nephitiske Folk, noget om deres Tvistigheder og Udviklingen af Nephiternes Civilisation for et Tidsrum af omtrent fire hundrede Aar. Ved den Tid vare disse Plader skrevne aldeles fulde, og En, der hed Malaki, som paa den Tid havde dem i sin Varetægt, overleverede dem til den da regjerende Konge, og de forbleve siden i de efterfølgende Kongers Varetægt, men der blev ikke mere tilføjet dem. Der var ogsaa andre Optegnelser holdte af Nephiterne, men det er fornemmelig de her omtalte Nephi Plader, at vi ville nøjere omhandle.

Omtrent i Midten af det fjerde Aarhundrede e. K. kom baade de større og de mindre Nephi Plader i Hænderne paa en Profet og Leder iblandt Nephiterne ved Navn Mormon, og han optegnede paa de større Nephi Plader sin Tids væsenligste Begivenheder. Men det var ikke alt, hvad han gjorde, thi han skrev ogsaa en forkortet Historie, uddragen fra disse, Nephi større Plader, og gav hver enkelt Del af denne forkortede Optegnelse det Navn, som den Original havde, fra hvilken han uddrog sin forkortede Historie, og derfor finder man i hin forkortede Optegnelse Navne som f. Ex. Almas Bog, Helamans Bog o. s. v., medens den samlede Optegnelse blev kaldet Mormons Bog. Begrundet paa, at han fandt stort Behag i de

mindre Nephi Pladers Indhold og ved at være tilskyndet af Guds Aand, fæstede han dem til det Bundt Plader, som indeholdt hans egne forkortede Optegnelser. som han havde sammendraget fra de større Nephi Plader, hvorved denne Samling af Plader kom til at indeholde en dobbelt Historie om Nephiterne, fra den Tid, da de forlode Jerusalem til omtrent to Hundrede Aar f. K., hvilket udgjorde et Tidsrum af fire Hundrede Aar.

Mormon kan derfor med god Grund kaldes den sidste Nephit. Han var deres store Anforer under den Tids frygtelige Kampe, som forefaldt mod Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. K., hvilke endte med, at Nephiterne som en Nation bleve udryddede og han selv dræbt; dog havde han for sin Død overladt sine forkortede Optegnelser saavel som andre Plader til sin Søn, Moroni.

Moroni overlevede sit Folks Fald; han levede og fik se deres fuldkomne Ødelæggelse og Lamaniterne selv opløst i utallige Partier og Stammer i indbyrdes Krig med hverandre. Han fuldendte de forkortede Optegnelser, som hans Fader havde begyndt og tilføjede adskilligt af Interesse, som indtraf efter Faderens Død og ligeledes en Tale, som hans Fader havde holdt og nogle Breve fra samme, som vare skrevne af denne til ham selv. Han gjorde dog endnu mere, som vi hernæst ville berøre.

I det andet Aarhundrede f. K. var der et Selskab af Nephiter, som indvandrede til Nord Amerika, og de fandt der, at Landet udviste mange Tegn paa, at det en Gang havde været beboet af et talrigt Folk, eftersom en Mængde Menneskeben henlaa paa Sletterne og blandt Ruinerne af deres Stæder, men de fandt Landet øde og ubeboet. Men hvad der især var af Vigtighed var, at de bragte fire og tyve Guldplader, som vare fulde af indgravede Inskriptioner, med sig tilbage, og disse Plader bleve siden opbevarede tilligemed de andre Optegnelser hos de nephitiske Konger og Dommere, og kom tilsidst, tillige med andre her omtalte Optegnelser i Moronis Besiddelse. Han gjorde et forkortet Sammendrag af deres Indhold, og eftersom disse Plader vare gjorte og paaskrevne af en Mand ved Navn Ether, saa kaldte han denne sin forkortede Afskrivning Ethers Bog, og forenede den med sin Faders forkortede nephitiske Optegnelser.

Heraf erfare vi, at disse Folks Forfædre, hvis Ruiner Nephiperne fandt ved deres Ankomst til Nordamerika, vare blevne førte af Herren til dette Land fra Babels Taarn, den Gang han forvirrede Tungemaalene; at de i en lang Tid florerede og derved voxede til en mægtig Nation, men da de tilsidst henfaldt til stor Ugudelighed, bleve de uenige og delte sig i talrige Partier, som snart kom i Krig med hverandre. Disse indbyrdes Stridigheder endte tilsidst med Folkets fuldkomne Undergang, og kun deres Ruiner og disse fire og tyve Plader bleve fundne som Minder om dem af Nephiterne.

Tankesprog. Hver Ryg trykkes af sin Byrde.
Det er en daarlig Musikant, der ikke kan blæse i Basun for sig selv.
Den, som vil spise Æg, maa først brække Skallen itu.

Et mærkeligt Syn.

En af de Sidste-Dages Helliges Missionærer, Professor L. F. Monch, som nu virker i Schweiz, skrev for en kort Tid siden et interessant Brev til »Ogden Standard«, hvoraf vi gjør følgende Uddrag:

„For nogen Tid siden havde jeg en Samtale med en højtstaaende Professor ved en af Tysklands ledende Skoler. Han havde tilfældigvis hørt Tale om „Mormonismen" og ved at gjennemlæse en af vore Bøger, blev han overbeviist om Sandheden af sammes Indhold. Gjennem Bogen var han ogsaa bleven bekjendt med vor Adresse og besluttede at sende Bud til vort Kontor om at Nogen maatte komme og give ham videre Oplysninger om denne Lære. Ved den Almægtiges Styrelse faldt det i min Lod, men da jeg ikke kunde tale det tyske Sprog flydende, saa gik jeg, skjælvende af Frygt, men stolende paa Herrens Aand til at staa mig bi naar jeg skulde møde en saa stor Personlighed; thi en tysk Professor er ikke nogen almindelig Mand. Medens jeg opholdt mig hos ham, fastede og bad vi tilsammen om at Herren vilde vise ham om vi havde Sandheden. Da vi mødtes den 3die Dag fortalte han mig, at han havde haft et mærkeligt Syn, i hvilket Præsident Young havde besøgt ham, og viist ham hvad der inden kort Tid vilde hænde Jordens Indvaanerne. Han sagde, at han i Aanden blev henfort til et højt Bjerg i Nærheden af den By hvori han boede, og fra dette Sted kunde han se alle Europas Nationer. Medens han betragtede denne Scene, syntes han, at der opstod Uroligheder paa et Sted, og snart vare alle Nationerne paa dette Kontinent indviklede i et forfærdeligt Blodbad, i hvilket det saa ud som om Menneskene kun havde ét Maal for Øje, nemlig at myrde og tilintetgjøre deres Medmennesker. Han saa store Strømme og Søer af Blod, i hvilke Kejser- og Kongekroner henlaa. I det han betragtede dette forfærdelige Skuespil, udvidedes pludselig hans Synskreds og han saa, i Vest, Klippebjergene med Guds Tempel, skjønt og hvidt, straalende mod det Høje. Medens han saaledes stod hensunken i Betragtninger, sagde hans Ledsager, Brigham Young, til ham, at dette var det eneste Sted paa hele Jorden, hvor der vilde findes Fred og Sikkerhed. Dette Syn gjentoges for ham tre Gange efter hverandre.

Adresse til Odense. Efter October Flyttedag vil De Sidste-Dages Helliges Forsamlingssal og Kontor være i Kingosgade Nr. 8, 1ste Sal.

F. Jacobsen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **N. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).